

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 28/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľa a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA**, Boulevard Haussmann 1, Paríž, Francúzsko, zapísanej v parížskom registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902 a konajúcej na území Slovenskej republiky prostredníctvom **BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočky zahraničnej banky**, Karadžičova 2, Bratislava, IČO 47 258 713, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač, s. r. o., Ružinovská 42, Bratislava, IČO 36 862 169, konajúcou prostredníctvom advokátky a konateľky JUDr. Viktórie Nagyovej Tenkač, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 59/2020 z 27. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 59/2020 z 27. mája 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľka vystupovala na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) v právnom postavení žalovanej proti žalobcovi ako fyzickej osobe – spotrebiteľovi v spore o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a doplatenie istiny úveru a príslušenstva. Okresný súd rozsudkom č. k. 11 Csp 54/2018-46 z 5. septembra 2018 v prvom a druhom výroku určil, že zmluvné podmienky dojednané v zmluve o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty zakotvujúce právo sťažovateľky na jednostrannú

zmenu poplatkov z objektívnych dôvodov a zmluvné podmienky dojednané v zmluve o spotrebiteľskom úvere a zmluve o revolvingovom spotrebiteľskom úvere obsahujúce dojednanie rozhodcovskej doložky sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami a z tohto dôvodu sú neplatné. Tretím výrokom rozsudku určil neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy a vo zvyšku žalobu zamietol. Predmetné spotrebiteľské zmluvy boli uzatvorené 7. októbra 2014 medzi žalobcom a právnou predchodkyňou sťažovateľky obchodnou spoločnosťou Cetelem Slovensko a. s.

3. Na odvolanie oboch strán konania Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) potvrdil výroky I až III rozsudku okresného súdu, výrok o zamietnutí žaloby zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. K vecným dôvodom rozsudku okresného súdu v potvrdzujúcej časti uviedol, že zmluvná podmienka umožňujúca jednostranné zvýšenie poplatkov stanovených sadzobníkom poplatkov z dôvodu zmeny podmienok závislých od objektívnych skutočností, napr. zmena všeobecne záväzných právnych predpisov, zmena úrokových sadzieb na finančných trhoch alebo zmena obchodnej politiky, je neplatná pre jej nezrozumiteľnosť a neurčitosť a predstavuje hrubú nerovnováhu práv a povinností v neprospech spotrebiteľa. V konkrétnom prípade bola dojednaná fixná úrokovú sadzba, preto podľa mienky odvolacieho súdu nebolo možné uvažovať ani o zmene poplatkov v prípade zmeny výšky úrokovej sadzby, zmena obchodnej politiky zase nebola objektívnou skutočnosťou, ale závisela od subjektívneho uváženia sťažovateľky, resp. jej právnej predchodkyne a zmena právneho predpisu bez ďalšieho by umožňovala zmenu výšky poplatku aj v prípade absencie vecnej súvislosti zmeny právneho predpisu s výškou poplatku. Príklady objektívnych skutočností, ktoré boli formulované v spotrebiteľskej zmluve teda obsahovo nespĺňali kritérium objektívnosti.

5. K zmluvnej podmienke obsahujúcej rozhodcovskú doložku v znení „*Dlžník súhlasí s tým, aby sa prípadné spory, ktoré vzniknú z RZ alebo vzniknú pri poskytovaní platobných služieb a v súvislosti s nimi, rozhodovali v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie*“ v zhode s okresným súdom odvolací súd poukázal na § 53 ods. 4 písm. r) zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) v znení účinnom v čase podpisu spotrebiteľských zmlúv, ktorý sankcionuje neplatnosťou takú rozhodcovskú doložku, ktorá vyžaduje riešenie sporov výhradne v rozhodcovskom konaní, čo bol aj tento prípad. Ďalej uviedol, že rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom musí byť prejavom vôle oboch zmluvných strán, pričom v prejednávacom prípade absentuje poučenie spotrebiteľa o význame rozhodcovského konania a individuálne dojednanie tejto zmluvnej podmienky. Na argumentáciu sťažovateľky, že povinnosť ponúknuť spotrebiteľovi návrh na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy vyplýva z § 90 ods. 3 zákona č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného v čase podpisu dotknutých zmlúv, uviedol, že uvedená povinnosť nevyklučuje splnenie už uvedených podmienok, ktoré, ako bolo uvedené, neboli zo strany sťažovateľky, resp. jej právneho predchodcu splnené.

6. Sťažovateľka napadla rozsudok odvolacieho súdu v časti určenia neplatnosti zmluvných podmienok týkajúcich sa zvýšenia poplatkov a rozhodcovskej doložky dovolaním. Prípustnosť dovolania založila na § 421 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), dôvodom dovolania bolo nesprávne právne posúdenie otázky platnosti rozhodcovskej doložky. Poukázala na skutočnosť, že v danom prípade spotrebiteľ mal možnosť vyznačiť aj nesúhlas s rozhodcovskou doložkou krížikom priamo v zmluvnom

ustanovení, navyše medzičasom došlo k zrušeniu rozhodcovského súdu, ktorého právomoc mala byť rozhodcovskou doložkou založená, okrem toho podľa jeho názoru táto zmluvná podmienka nenadobudla účinnosť, lebo sa týkala iba revolvingovej zmluvy a žalobca nečerpал revolvingový úver. Spôsob dojednanja rozhodcovskej doložky považoval za platný aj najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 80/2017, ktoré prešlo aj ústavným testom cez rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 438/2018. Neobstojí tu odkaz odvolacieho súdu na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 MCdo 9/2012, kde spotrebiteľ nemal možnosť vyjadriť nesúhlas s rozhodcovskou doložkou. Prípustnosť dovolania v tejto časti sťažovateľka vymedzila podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. odvolací súd sa zaoberal právnou otázkou, ktorá ešte nebola v praxi dovolacieho súdu vyriešená.

7. Nesprávne právne posúdenie zmluvnej podmienky umožňujúcej jednostranné zvýšenie poplatkov malo spočívať v tom, že predmetné zmluvné dojednanie bolo v zmysle § 53 ods. 14 Občianskeho zákonníka vylúčené zo súdneho prieskumu. Sťažovateľka poukázala na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) zo 14. marca 2013 vo veci C-451/11, Mohamed Aziz a na čl. 1 ods. 2 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Formulovala aj otázku, či je v zmysle § 53 ods. 14 písm. a) Občianskeho zákonníka potrebné konkretizovať objektívne okolnosti, ktoré sú dôvodom na zvyšovanie poplatkov, alebo pre platnosť zmluvnej podmienky postačuje príkladný výpočet a či podlieha testu neprijateľnosti *„zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorej si dodávateľ vyhradzuje právo na jednostrannú zmenu výšky poplatkov, a to z dôvodu zmeny podmienok, ktoré závisia od objektívnych skutočností, pričom sa v tejto zmluvnej podmienke uvádzajú príklady objektívnych skutočností.“*

8. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľky odmietnuté ako neprípustné v zmysle § 447 písm. c) a f) CSP.

9. K otázke neplatnosti rozhodcovskej doložky najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka nesformulovala konkrétnu dovoláciu otázku, ale iba polemizovala so závermi súdov nižších inštancií. K námietke o zrušení rozhodcovského súdu najvyšší súd uviedol, že táto skutočnosť *ratione materiae* nie je spôsobilá konvalidovať platnosť rozhodcovskej doložky a sťažovateľka ju neuplatnila v odvolacom konaní. Ani samotná zákonná ponuková povinnosť na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nemá vplyv na posúdenie platnosti predmetného zmluvného dojednanja v konkrétnom prípade.

10. Najvyšší súd pripustil určitú opodstatnenosť argumentácie o možnosti odmietnuť rozhodcovskú doložku priamo v texte zmluvy, ďalej ale konštatoval iba akademický význam tejto otázky bez praktického významu k napadnutému uzneseniu. V tejto súvislosti poukázal na názor, že *„ak z dvoch alebo z viacerých kľúčových a rovnocenných dôvodov, na ktorých právne stojí napadnuté odvolacie rozhodnutie, minimálne jeden dôvod v rámci dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 1 CSP obstojí (dovolanie je tu neprípustné, alebo nie je tu dôvodné, resp. tento dôvod nie je dovolaním napadnutý, pozn.), nemôžu obstať ďalšie dôvody podľa § 421 ods. 1 CSP, aj keby všetky ostatné kľúčové dôvody mali byť in concreto prípustné a opodstatnené [dôvodné (3Cdo/158/2017, 7Cdo/32/2019, 7Cdo/129/2018, 7Cdo/98/2019, 7Cdo/242/2019)]“*.

11. V súvislosti s otázkou neplatnosti zmluvnej podmienky týkajúcej sa jednostrannej zmeny poplatkov najvyšší súd uviedol, že neplatnosť konkrétnej dojednanej zmluvnej podmienky bola založená na posúdení troch príkladných objektívnych skutočností, ktoré obsahovo súdy nepovažovali za objektívne okolnosti. Pre dovolacie konanie nebolo podstatné, či § 53 ods. 14

písm. a) Občianskeho zákonníka vyžaduje zmluvne konkretizovať vážne objektívne dôvody, pretože neprijateľnosť dojednanej zmluvnej podmienky spočívala v tom, že v zmluve boli objektívne dôvody formulované, všeobecné súdy ich ale nepovažovali za objektívne, čo v konkrétnom prípade viedlo k neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky: „*Vzhľadom na uvedené, aj keby najvyšší súd dospel k záveru, že z ustanovenia § 53 ods. 1 (správne ods. 14, pozn.) písm. a/ OZ nevyplýva, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere musia byť podrobne konkretizované vážne objektívne dôvody, nič by to nezmenilo na tom, že v teraz posudzovanej zmluve vážne objektívne dôvody konkretizované boli a že práve na ich základe považovali nižšie súdy dohodnutú zmluvnú podmienku za neprijateľnú. Preto žalovanou takto nastolená právna otázka nemôže byť relevantná pre založenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.*“

II.

Argumentácia sťažovateľky

12. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) najvyšší súd podľa jej mienky vyložil obsah ňou podaného dovolania prísne formalisticky bez zreteľa na jeho skutočný obsah,

b) obe dovolacie otázky boli riadne a zrozumiteľne formulované, sťažovateľka uviedla relevantné dôvody, pre ktoré mal dovolací súd posúdiť, či je správny právny záver odvolacieho súdu o neplatnosti rozhodcovskej doložky, ako aj zmluvného dojednania umožňujúceho jednostranné zvýšenie poplatkov z objektívnych dôvodov,

c) sťažovateľka v lehote na podanie ústavnej sťažnosti doplnila ústavnú sťažnosť o argumentáciu spočívajúcu v tvrdení, že najvyšší súd neprípustne reštriktívne vyložil obsah dovolacej otázky týkajúcej sa jednostranného zvyšovania poplatkov, pričom sťažovateľka nedostala odpoveď na to, či je potrebné pri formulácii tejto zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve vážne objektívne dôvody aj konkretizovať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu, ktorým došlo podľa názoru sťažovateľky k porušeniu práva na prístup k dovolaciemu prieskumu rozsudku odvolacieho súdu, a to bez splnenia zákonných podmienok v dôsledku formalistického posudzovania obsahu podaného dovolania zo strany najvyššieho súdu.

14. Ústavný súd v prvom rade dáva do pozornosti svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne

udržateľné. Zároveň ústavný súd svojou judikatúrou oponuje najvyššiemu súdu, ak dovolania posudzuje príliš formalisticky a reštriktívne so zreteľom na posudzovanie skutočného obsahu dovolania a reálne, nie formálne posúdenie existencie dôvodov zakladajúcich možnosť dovolacieho prieskumu (I. ÚS 336/2019, I. ÚS 186/08, I. ÚS 164/2012, IV. ÚS 372/2020).

15. Účelom dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci nie je vyvolať neobmedzený prieskum zákonnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ako celku, ale vyriešenie právnej otázky, na ktorej posúdení bolo napadnuté rozhodnutie založené a ktorá z hľadiska jej vymedzenia spadá pod niektorý z dôvodov prípustnosti dovolania uvedených v § 421 ods. 1 CSP. Z hľadiska nárokov, ktoré dovolací súd kladie na formuláciu dovolania, resp. dovolacej otázky a jej následného subsumovania pod konkrétny dôvod prípustnosti dovolania, je ústavný súd následne oprávnený posudzovať, či príliš formalistický prístup najvyššieho súdu nevedol v konkrétnej veci k odopretiu práva dovolateľa na prístup k súdu v materiálnom zmysle (IV. ÚS 323/2021).

16. Ústavný súd v tomto kontexte posúdil napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu a v jeho záveroch nenašiel nič, čo by nasvedčovalo, že s podaným dovolaním sa najvyšší súd nevysporiadal bez adekvátnych dôvodov majúcich oporu v platnej právnej úprave alebo že by jeho rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené, resp. arbitrárne či formalistické, čo by zakladalo dôvod na vyslovenie porušenia označených práv.

17. V zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase podpisu dotknutých zmlúv za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

18. Z pohľadu ústavného súdu záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky ustálený všeobecnými súdmi bol založený na dôvodoch spočívajúcich vo (i) výlučnej právomoci rozhodcovského súdu rozhodovať v sporoch z dotknutých spotrebiteľských zmlúv, čo bolo v rozpore s § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase podpisu dotknutých zmlúv, (ii) nevysvetlení podstaty a dôsledkov rozhodcovského konania pre spotrebiteľa, (iii) nedostatku individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky.

19. Sťažovateľka namietala, že realizovala zákonnú ponukovú povinnosť na uzatvorenie rozhodcovskej doložky. Existencia zákonnej povinnosti ale neznamená popretie ďalších zásad zaručujúcich ochranu spotrebiteľa, ktoré mali byť v čase dojednávania rozhodcovskej doložky splnené. Ďalej uviedla, že medzičasom došlo k zániku rozhodcovského súdu, čo rovnako nemalo vplyv na samotnú platnosť dojednanej rozhodcovskej doložky, ako uviedol najvyšší súd.

20. Za relevantnú považoval najvyšší súd námietku, že doložka spĺňala podmienku individuálneho dojednania, keďže spotrebiteľ ho mal možnosť priamo v texte zmluvy odmietnuť. Rozhodnutie o neplatnosti rozhodcovskej doložky bolo založené aj na ďalších dôvodoch zhrnutých v bode 19 tohto uznesenia, ktoré sťažovateľka relevantne nespochybnila, preto záver najvyššieho súdu o akademickom význame posudzovania jedného z viacerých dôvodov, ktoré viedli ku konkrétnemu záveru odvolacieho súdu, ktorý by obstál aj bez naplnenia jedného z nich, možno označiť za udržateľný a logický.

21. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že z rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu nevyplývalo, že námietku o individuálnom dojednaní sťažovateľka uplatnila v konaní pred všeobecnými súdmi, pričom už okresný súd konštatoval nedostatok individuálneho dojednania

rozhodcovskej doložky, čo by znamenalo, že dovolací súd sa s touto časťou argumentácie ani nemusel vysporiadať, keďže nebola zvlášť riešená ani odvolacím súdom, pretože ju sťažovateľka formulovala až v rámci podaného dovolania.

22. Z hľadiska úplnosti ústavný súd poukazuje aj na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorý uviedol, že rozhodcovská doložka sa netýkala iba zmluvy o revolvingovom úvere, ale aj prípadných sporov, ktoré by vznikli pri poskytovaní platobných služieb a v súvislosti s nimi, čo je odrazom textu tejto doložky. Sťažovateľka v podanom dovolaní opätovne namietala, že rozhodcovská doložka sa dotýka iba zmluvy o revolvingovom úvere, ktorý žalobca ani nečerpá, preto nemohla nadobudnúť účinnosť, s čím sa najvyšší súd vysporiadal spôsobom, že nejde o kvalifikovane formulovanú dovolaciu otázku. Ústavný súd uvádza, že v tomto smere možno súhlasiť, že išlo len o polemiku s názorom odvolacieho súdu a tento argument nebol sťažovateľkou hlbšie rozvíjaný. S prihliadnutím na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je plne udržateľný názor najvyššieho súdu neprikladať tejto námietke sťažovateľky relevantnosť vo vzťahu k tvrdenému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

23. K spôsobu, akým sa dovolací súd vysporiadal s druhou dovolacou otázkou sťažovateľky týkajúcou sa jednostranného zvyšovania poplatkov z objektívnych príčin, ústavný súd uvádza, že v prejednávanej veci záver o neplatnosti spornej zmluvnej podmienky vyplýval z konkrétnej formulácie danej zmluvnej podmienky. Príklady v nej formulované podľa všeobecných súdov nezodpovedali kritériu objektívnosti. Ako to najvyšší súd uviedol, „*v budúcnosti by nič nebránilo zmeniť poplatky žalovanou, ak by sa napr. zmenila obchodná politika dodávateľa, hoci takáto zmena by nebola vážnym objektívnym dôvodom.*“.

24. V zmysle § 53 ods. 14 písm. a) Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase podpisu dotknutej zmluvy za neprijateľnú podmienku podľa odseku 4 písm. i) sa nepovažuje podmienka, podľa ktorej si dodávateľ finančných služieb podľa osobitného predpisu vyhradzuje právo z vážneho objektívneho dôvodu bez oznámenia zmeniť úrokovú sadzbu alebo výšku iných poplatkov za finančné služby podľa osobitného predpisu, ktoré má platiť spotrebiteľ alebo dodávateľ, ak sa súčasne dodávateľ zaviazal bez zbytočného odkladu o tom a o možnosti spotrebiteľa vypovedať spotrebiteľskú zmluvu písomne informovať spotrebiteľa a ak spotrebiteľ má právo bezplatne a s okamžitou účinnosťou vypovedať túto zmluvu.

25. Na argumentáciu sťažovateľky dotýkajúcu sa rozsudku SDEÚ zo 14. marca 2013 vo veci C-451/11, Mohamed Aziz a na čl. 1 ods. 2 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách najvyšší súd nedal špecifickú odpoveď. Uvedeným sťažovateľka poukazuje na pravidlo o nemožnosti preskúmať zmluvné podmienky, ktoré odrážajú konkrétne zákonné ustanovenia. V zmysle rozhodnutia vo veci Aziz je „referenčným kritériom neprimeraného znevýhodnenia spotrebiteľa miera, v akej sa zmluvná klauzula odchyľuje od zákona, z čoho vyplýva, že klauzula kopírujúca zákon nemôže byť neprijateľnou. Pri zákone môžeme vychádzať aj z predpokladu transparentnosti.“ (CSACH, K. Možnosti jednostrannej zmeny zmluvy o finančných službách. In: *Neprijateľné obchodné podmienky vo finančných službách*. Zborník, 2014.).

26. Sporná zmluvná klauzula z materiálneho hľadiska podľa záverov všeobecných súdov neobsahovala výpočet objektívnych okolností, preto ju obsahovo nebolo možné bez ďalšieho subsumovať pod § 53 ods. 14 písm. a) Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase podpisu dotknutých zmlúv, teda nesledovala zákonný obsah tohto ustanovenia, a preto ju nebolo možné

vylúčiť zo súdneho prieskumu prijateľnosti zmluvných podmienok z dôvodu, že ide o klauzulu, ktorá odráža konkrétnu zákonnú klauzulu.

27. Citované znenie v rozhodnom čase účinného § 53 ods. 14 písm. a) Občianskeho zákonníka zakotvuje právo dodávateľa na jednostrannú zmenu poplatkov z objektívnych dôvodov. Toto pravidlo nebolo v zmysle rozhodnutí všeobecných súdov popreté, pretože problematickým bola špecifikácia sťažovateľkou uvádzaných objektívnych dôvodov. Nebolo ani podstatným, či dodávateľ je povinný alebo nie je povinný uviesť aj príkladný výpočet, pretože v prejednávanej veci príkladný výpočet formulovaný bol, preto bolo neopodstatnené sa zaoberať hypotetickou situáciou, ako by bolo potrebné formulovať sporné ustanovenie, aby spĺňalo kritérium platnosti. Predmetom konania bolo posúdenie platnosti už formulovanej zmluvnej podmienky.

28. Uvedené len podporuje záver najvyššieho súdu o tom, že sťažovateľkou formulovaná dovolacia otázka nemôže byť relevantnou pre založenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

29. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že dovolacia argumentácia sťažovateľky bola najvyšším súdom posúdená spôsobom napĺňajúcim garancie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, najvyšší súd podal vecné a riadne zdôvodnené posúdenie týchto námietok, ktoré sa nevymyká platnej právnej úprave.

30. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

31. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2022

Ladislav DUDITŠ
predseda senátu